

Sakari Pärssinen

15.-21.3.

#punkalaitumelaiset

15.3.

Moron Laitumelaiset!

Tässäpä olen kun pyydettiin mukaan. Joskus sota-ajan jälkeen evakoiden vyöryessä Punkalaitumelle sakkolalainen Erkkikin päätyi tänne ja tapasi lineksen Lylysuon syrjästä ja parihaan heistä tuli. Tuloksena tulin minäkin punkalaitumelaiseksi n. 5 v viimeisen sodan jälkeen. Vanhempani olivat silloin jo ostaneet pienen kotitilamme, jota sitten äidin syntymätilan myynnin jälkeen perhe laajensi ostamalla lisämaata lähetyviltä. Tarkoitus oli olla maaviljelys perhe. Mutta ei niin pienellä tilalla tultu toimeen ja isä teki aina myös ulkopuolisia töitä ja me muu perhe touhuttiin äidin ja mummon kanssa kotona. Melko usein kuitenkin karkailin äidiltä ”parempiin hommiin” leikkimään naapuruston muiden lasten kanssa tai tutustumaan luonnon ihmeisiin, sisiliskoihin, sammakoihin jne, vanhemmiten jopa käärmeisiinkin. Räkätinpesille olin mestari kiipeämään, ylpeyttä tunsin kun sain oravajahdissa kantaa isän pienoiskivääriä, perä lähes maata viistäen. Äidillä oli hauskaa kuullessaan uhkailuani etanalle. - Ellet sarvias näytä ja poutaa lupaa, heitän sut lammikkoon. - Tätä olivat sen ajan lasten leikit, usein luonnonoppia porukallakin.

Naapurin heinäpellolta sain ensimmäisen hikisen palkkatyön. Paikallisella sähkölaitoksella sain sitten opiskelujen ja Helsingin keikan jälkeen olla töissä yli 30v, mutta kun olin sopivaa ikäluokkaa, minulta ennen 60v kysyttiin milloin haluan eläkkeelle, - Huomenna, vaikkei se toteutunutkaan ennen kuin Porttikallion mökkikylään oli saatu suunnitelmia valmiiksi. Olin valmis uhkarohkeaan yrittämiseen matkailun saralla kun tuntui ettei kukaan muu sitä Punkalaitumella halua vaikka täällähän on harvinaisen hyvät urheilu ja ulkoilumaastot ja perinteet urheilulle. Koulussa aikoinani kiinnitettiin paljon huomiota moneen urheilulajiin ja lisää niitä löytyi vanhemmilta harrastajilta, esim paini ja painon nostokin olivat aikoinaan suosittuja lajeja viikoittain. Olin Satakunnan poikapainien hopeasijalla Porissa. Muutenkin Punkalaitumelta löytyy edelleen harrastusta hyvin moneen henkiseen sekä ruumiilliseen kulttuuriin. Ihmiset ovat aktiivisia kiireeksi asti, ovat jäseniä monissa järjestöissä ja kokouksia on taajassa. Yhteiskunnan muuttuessa täältä ollaan jatkuvasti viemässä palveluita suurempiin taajamiin mutta kyllä silti pärjäämme. Luulisin että sitten kun täällä on jäljellä vain ns, ruohonjuuritaso niin hätä on niissä taajamissa eikä täällä missä pärjätään oma-aloitteellisuudella eikä vain rahalla ja veroilla.

16.3.

Normaali en kai koskaan ole ollut. "Pentuaika" meni niissä luonnon opeissa ja 4lk kansakoulusta yhteiskouluun, jonka suoritin 3 v:ssa ja pääsin kansalaiskouluun ja tenttaamaan kansakoulun päästötodistuksen 3 lukuainetta. Hyvin meni. Ammattikoulu jo kiinnosti ja sen loppuessa sain pienen stipendinkin, mikä riitti 1 vkl ja tulos oli päänsärky ja valkoinen olkalaukku. Siihen sopi rälläysvuodet, telta ja "eväät".

Hetki töitä ja armeija, jossa sain pari natsaa ja sielläkin "jäin sitten kuitenkin luokalleni", mutta hauskaa oli. Porin tekulle sähkötekniikan pariin toiseksi viimeisenä pääsykokeen läpäisseenä ja sieltä perheellisenä sähköteknikkona työelämään. Kuitenkin koko muualla olon ajan kävin Punkalaitumella viikoittain, paitsi pakollisena alokas aikana ei päässyt. Olin Helsingissä 52 viikkoa ja 2vkl siellä kotona, kun oli sukua täältä vieraaksi tilattu. - Mä aina maalais poika oon...

Sähkölaitoksen työ edellytti asumista lähellä sen valvomoa ja niin rakensimme 2 papan kanssa meille omakotitalon Alastarolle, johon siunaantui vielä perhettäkin lisää - työt. Punkalaitumella käymiset olivat silloin enemmän kuin viikoittaisia ja isän hautajaisten jälkeen aloin jopa vuokrata sisaruksilta kotitilaa ja aloitin "pystymetsästä" maanviljelijäksikin. 16v kiirettä oli, mutta monet erämaa retket repun kanssa Lappiin olivat sitten sitä lomaa ja todella rankkaa. Mutta antoivat suuntaa matkailuyrittämiseen joka laajentui Punkalaitumella heti eläköitymisen mukana ja aloitti tämän "toisen mielenkiintoisen elämän" ja oikeana LAITUMELAISENA olon.

Kuvissa Alastaron talomme ja 4 lastamme (Simo, Jussi, Ulla ja Elli - työt vielä pieniä) sekä Koulutintti.

17.3

Yhivuoreen oli rakennettu mökki, mutta pian huomattiin ettei sille omakäyttöä ole, ja liityttiin sen kanssa Lomarenkaan myyntiin ja aloitettiin matkailuyrittäminen. Kun LomaRengas tarjosi osakkeitaan ostettavaksi, niin vahvistettiin liittoa muutamalla osakkeellakin. Matkailuyrittäminen alkoi kiinnostaa lisää ja alettiin tutustua tarkemmin LomaRenkaaseen seminaarien ja yhtiökokousten kautta. Samalla heti huomattiin englannin kieli ja atk-taidot välttämättömiksi Koulutintille. Välittömästi tj lähti atk:n ajokurssille ja pj aloitti kielikyllyn.

Ylpeä olen nykyisestä kielitaidostani, jolla muutaman vuoden pärjäsin Loma Renkaan englannin kielisessä hallituksessa. Olenko ainoa laiumelainen, joka todella on muuta kieltä niin tarvinnut ja kouluaikana siitä 4:n saanut? Kielikylpy jatkuu minulle ikuisesti. Tj:n atk-taidot ovat myös olleet aivan välttämättömiä.

Yrittämisen toinen taso alkoi historiallisen ja suojellun Sarkkilan kansakoulun ostamisen jälkeen, joka piti rahoittaa suvun ja itse rakennetun omakotitalon myynnillä ja reilulla lainalla. Silloin oli lintumatkailu Turun Yliopiston aikuiskoulutuksen kautta ajankohtaista ja niin yrityksestä tuli Koulutintti nimeltään. Bongareitten opastus ei kuitenkaan päässyt vauhtiin Porttikallion mökkiprojektin vietyä kaiken ajan / tehon ja yhteistyötahojen myös työllistyttyä muuten. Saimme Suomen ainoille Lintumessuille Kiikan Kiimajärvelle kuitenkin Joutsenten Reitin avulla monta tuhatta kävijää ja itselle ajankulua ihan liiaksikin. Messujen järjestäminen oli meille markkinoinnin korkeakoulu. Koulutintti on nyt 21v matkailijoita ja kokoustajia palvellut, velkansa maksanut ja on paremmassa kunnossa kuin aloittaessamme, ja toimii, vaikka remonttitarvettakin myös on.

18.3

Ollessani Joutsenten Reitin ensimmäisen kauden hallituksessa huomasin että laitumelaisetkin tarvitsevat kyläyhdistyksiä, tarkoituksena saada kyliin hankerahoitusta jos ideoita alkaa pulpahdella. Oisko harmikseni, oma kyläyhdistys ei ole tarvinnut hommiinsa tukea keltään vaikka monet tapahtumat onkin järjestänyt. Niistä ja jäsenmaksuista on jäänyt jopa säästöä. Ainakin harmikseni lähes sama hallitusporukka joutuu vetämään yhdistystä edelleen kuin aloittaessa. Ideoivia, uusia ja kylän parasta ajattelevia ihmisiä kaivattaisiin toimintaan. Hauskanpito on kantanut jo kauan, mutta muutakin olisi mahdollista yhdessä järjestää tai vaikka rakentaa. Juhannuskokkosäännöt muuttuivat harmittavasti pari vuotta sitten ja se kansanperinne on nyt uhattuna. Pari telttaa, pöydät ja penkit meillä on kokoustamiseen.

Puheenjohtajana toivoisin ideoita "ilmaan" mitä kylästäämme puuttuu ?? !!

19.3

Jokilaiva-ideani on saanut reilusti huomiota ja Juhannukset se on ollut mukavassa käytössä. On sillä ajeltu monet kahviset pikkukokouksetkin sään salliessa. Mielelläni jaan sen käyttökokemuksia jos suunnitelmisanne on tehdä vastaava lautta johonkin. Kokemus 1: raskas styroksikin pelaa, mutta uretaani olisi luokkaa parempi lautassa. 8 Seahorsea riittää hyvin kuljettamaan tai vähempikin.

Tarvitsin kävijöille ilmaisen "turistipyödyksen" kyläämme ja siksi hommasin näkötorin myös Porttikalliolle. Yhivuoren torni on kyllä myös toiminnassa ja vapaasti käytettävissänne. Maailma on aivan eri näköinen korkealta kauas katsottaessa ja usein mielikuvitus pääsee silloin lentoon.

20.3

Matkailuyrittämisen ”suolaa” ovat tietysti ”suolaisen” hintaiset messureissut. Monet reissut olen ollut Helsingissä, Tampereella ja Satakunnan eri paikoissa, Turussakin. Kerran olin Lahdessa karttoineni hallin kiiltävimmällä melontaesitteellä ja niin hauskaa oli, että äänenikin kähinäksi meni. Kyllä savolaiset ym. jäivät toiseksi.

Joutsenten Reitin ryhmässä olen sastamalalaisten kanssa käynyt pari kertaa, Espanjassa ja Italiassa kummassakin. Uuvuttavia opiskelumatkoja. Mutta en tullut kateelliseksi isännillemme tai isäntä maillekaan. Kotona LAITUMELLA on hyvä olla. Mein Ullan kanssa kävimme Lontoossa matkamessuilla ja saatiin suurkaupungin kokemusta siellä. Liikenne takkuua ellei metro kulkisi. Liituraita ihmisiä. Yksi hieno reissu oli Berliiniin Suomen edustusosastolle Krynewohhille. Siellä todella ”populaatio” kulkee käytävällä ja kamerat käyvät. Parhaimmillani laskin 7 kameraa yht` aikaa käytävällä, kun kuvasivat Joulupukkia ja mun KUNTOpukua. Mutta harmi, esitteitä oli liian vähän matkassa. Yleensä kartta on ollut yhteystietojen ja toimialan jälkeen tärkein esite. Ne sopivat kaikki käyntikorttiinkin.

21.3

Tähän viimeiseen osioon jätin Porttikallion mökkikylän touhut. Mökit ovat varusteltuja, mutta TV ei ole ja liinavaatteet saa erikseen tilaamalla, nyt hintaan kuuluu lähtösiivous. 4 mökin 26 petipaikalla on jo monen maalaisia vieraita ollut, mutta pettymyksekseni mitään kuntoilijoiden invaasiota ei ole ilmennyt.. Vasta nyt koronan aikana ovat olleet ensimmäiset kotimaiset hiihtovieraatkin. Eri metsästysseurojen jahtivieraita on ollut vieraistakin maista ja yleensä metsästäjät ovat tuoneet meille täysihoitotyötä ja siten enemmän laskutusta myös. Lomanviettäjätkerkiävät hoitamaan ruokailunsa joko mökeillä tai reissuillaan ympäristöön. Ulkomaiset työmiessryhmät varaavat mökin yleensä pitkäksi aikaa ja muutama kotimainenkin on ollut. Harva vieras kuitenkin kuntoilee vaikka hyvät mahdollisuudet ovat lähellä. LomaRengas välittää mökkejämme vaikka saamme niitä itsekin vuokrata, mutta samalla hinnalla. Yksi iso ryhmä kiinalaisia on käynyt ja jos toinen on yhtä hyvä, niin heitä emme enempää kaipaa. Kylässä on myös tilaussauna ja samassa rakennuksessa keittiöllinen kokoustila max 26 hengelle. Alueen laajentumisen myötä toinen ed. isompi sauna krillitupineen ja muutama leiripaikka ovat vielä unelmissa. Tässä iässä alkaa yrityksen jatkuminen kiinnostaa enemmän kuin laajeneminen.

